ANUL I.—No. 7

2 LEI EXEMPLARUL

DUMINICA 25 MARTIE 1923

CUVÂNTUL STUDENȚESC

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BULEV. ELISABETA 5
(Palatul Eforiei)
BUCUREȘTI

ANUNCIURI ȘI RECLAME
se primesc la Ad-trația ziarului

PREȚUL:
2 lei numărul în țară
3 lei numărul în streinătate

ABONAMENTE
Pe 12 luni . . . . . . 100 lei
Pe 6 luni . . . . . . 60 lei
Pe 3 luni . . . . . . 30 lei

ORGANUL·STUDENȚIMEI·ROMÂNE
DIN INTREAGA ȚARĂ

FORȚA MORALA

Forța morală este chezășia izbânzii.

Dela răsboi încoace, nici-o organizație sau vre-o colectivitate din țara aceasta, nu a putut realiză o acțiune mare și de sacrificiu, de dreptate evidentă și de cinstită năzuință, pentru că atunci chiar când au fost încercări de acest fel, le-a lipsit tăria morală,

Această tărie morală purcede din convingerea că duci o *luptă necesară* pentru o *cauză dreaptă* și din *voința fermă* ca prin orice sacrificii să ajungi la izbândă.

Că e dreaptă și necesară lupta pe care am început-o, o dovedește în deajuns simpatia încurajatoare a opiniei publice și adeziunea morală a tuturor lumilor români; *că avem voința fermă de a învinge o probează solidaritatea noastră efectivă și seria de sacrificii dureroase pe care nu am stat o clipă la îndoială a le face.*

Și le-am făcut din convingerea intimă că stăm la un post de onoare, care nu îngădue șovăire.

* *

S'au spulberat rând pe rând toate bănuelile și perfidele insinuări că mișcarea noastră a fost provocată de guvern, că facem jocul opoziției, că suntem *unelte ale* profesorului Cuza când nu am fost considerați ca agenți ai lui Horty.

Nu s'a putut crede că tineretul cult al acestui neam să se fi putut ridică la o luptă națională, pornind numai dela constatarea unei situații nenorocite care impunea o atitudine.

Rătăciți sau vânduți, plini de patimi și de interese, uitând marile probleme și nevoi ale momentului, au fost mulți și aceia cari nu și-au putut închipuì ca *singuri, prin noi și pornind dela noi* să ne fi angajat în luptă.

Au înțeles-o puțini dintr'u'ntâiu, tot mai mulți în urmă și vom duce lupta până când nu va mai găsì nimeni atât de orbit de interesele sale, atât de străin de interesele Patriei, atât de nevolnic, de inconștient sau de rătăcit care să nu recunoască legitimitatea luptei de apărare națională, pe care a început-o studențimea română și să nu considere o datorie și o onoare de a se alătură nouă.

* *

Nu suntem ai nimănui.

Noi suntem ai țării și luptăm pentru interesele ei. Urgia oricărei prigoane, nu ne va clătì din convingerile noastre. Rândurile noastre strânse și solidare ne îndrituesc nădejdea izbânzii.

Cu emoție ne amintim de preotul cu barba albă care ne-a adus 90 lei strânși dela personalul bisericii sale, de funcționarul de la ministerul Muncii, care ne-a adus obolul de câte 5 și 10 lei a câtorva zeci de funcționari nevoiași, de acea doamnă, văduvă de răsboi, care cu ochii înlăcrămați a donat o mică sumă pentru ziarul nostru.

In banul lor nu am văzut numai frumusețea gestului, ci semnificația mișcătoare a alăturării sufletului lor la sufletul mișcării noastre.

Ne-a binecuvântat preotul, funcționarul ne-a strâns mâna cu îngrijorare, în ochii desvăluitori de suferințe și jertfe al soției celui mort pentru Patrie, a strălucit o rază de nădejde.

Acestora le spunem: Noi suntem ai voștri, ai suferințelor și nădejdilor voastre.

Nu vom lăsa noi, ca victoria câștigată cu prețul atâtor suferințe, să se piardă în folosul unor străini necuviincioși și netrebnici.

Aveți încredere în noi.

N. N. C.

Un caz grav

Am primit de la Târgoviște următoarea telegramă:

Rog a interveni energic pe lângă D-l Ministru de Interne pentru a încuviința libera apariție a ziarului studenților dâmbovițeni, „Cuvântul nostru".

D-l Ministru de Interne a ordonat prefecturei locale confiscarea „Cuvântului nostru" și arestarea studenților cari îl radactează.

Iată trista realitate a metodelor de potolire a mișcărei studențești. Prigoana a reînceput, condusă cu aceiași lipsă de tact și cu aceiași ilegalitate cu care a fost inaugurată.

Ne dă voe D-l Ministru de Interne să protestăm?

Un gest frumos

La congresul funcționarilor din întreaga țară ținut la București, *în urma propunerilor făcute de funcționarii din Brăila și Craiova adunarea a admis cedarea salariului pe o zi pentru a se veni în ajutorul studențimii prin crearea unui cămin.*

La viitorul congres, un reprezentant autorizat, va aduce o adresă de mulțumire din partea studențimii.

Aducem și noi pe această cale expresia cele mai călduroase recunoștințe pentru gestul frumos și românesc, pe care, în nevoile sale, corpul funcționarilor statului, nu au stat la îndoială de a-l face.

Religia ortodoxă dominantă

Se discută dela un timp care va fi situația ce se crează prin noua Constituție a Bisericei ortodoxe în raport cu Statul. In vechea Constituție, textul era categoric în sensul că religia ortodoxă era recunoscută ca religie dominantă a poporului român. In proectul nouei Constituții însă se insinuează o formulă deosebită de întâietate.

Această nouă situațiune atinge grav nu numai prestigiul Bisericei ortodoxe, dar indirect clatină chiar temelia de concepție a Statului. In adevăr, „întâietate" nu-i altceva decât egalitate deghizată. Cu alte cuvinte, religia ortodoxă cinstită de majoritatea sdrobitoare a Românilor, trebue să fie în stat pe picior de egalitate cu toate celelalte confesiuni, dacă vreți chiar cu adventismul-sectă! Că fiecare confesiune și credință religioasă trebue să aibă deplină libertate, nu mai încape discuție. Dar de aci și până a ajungi a introduce în pactul fundamental al statului această gravă erezie socială și națională cum că religia poporului tău să fie tratată în statul românesc pe aceiași treaptă ca oricare confesiune cu tendință în afară de granițe, este o mare deosebire.

Ar fi apoi o jicnire și o ingratitudine a poporului românesc față de instituția cea mai însemnată din stat, ceeace mulțimea drept credincioasă nu poate îngădui niciodată. Mecanismul unui stat se sprijină nu atât pe valoarea indivizilor luați izolat, cât pe tăria importantelor instituții prin cari respiră viața socială.

Biserica ortodoxă a fost în trecut tăria brațelor vitejești, singura instituție a cărei desvoltare se confundă cu rezistența națională a poporului nostru, iar în viitor este menită să joace un rol social covârșitor, dacă va fi întărită. Iar lucrurile stând astfel, ce s'a întâmplat oare în România mare cu 12—13 milioane de Români ortodoxi, pentru ca drepturile Bisericei noastre naționale să fie știrbite grav, ceeace nu s'a întâmplat în România de eri? Să o spunem: amestecul de elemente eterogene confesionale vor să facă pradă credința strămoșească. Savantul nostru, d-l N. Iorga, a remarcat acest fapt într'un magistral articol „Religia dominantă la Senat" (Neamul Rom. No. 59) și nădăjduim că autoritatea cuvântului său va fi însușită în inimile tuturor legiuitorilor actuali, pentru a nu se știrbi nimic din prestigiul și testimoniul sacru al Bisericei ortodoxe naționale.

Studenții teologi ca viitori slujitori ai altarului, împreună cu întreaga studențime se bucură oridecâteori se ridică glasuri autorizate cari apără dreptul străbun ul Bisericei și neamului, dorind ca pe această chestiune toți oamenii de răspundere să se pronunțe, fiind setoși de mai multe idei și mai puțină gâlceavă.

Ori cum ar fi, religia ortodoxă trebue să rămână dominantă în stat și orice atingere a acestui drept o socotim o imposibilitate morală și o decădere națională. *Cei cari vor să dea o nouă Constituție nu pot trece peste acest adevăr; iar dacă vor fi încă puțini cari să stea la îndoială, privească martirul clerului în bolșevismul rusesc și vor înțelege cine vor să dărâme Biserica Statului...*

H. Rovența
Președinte al soc. stud. în Teologie

Sfichiuiri și Comentarii

Curaj

Intr'una din ulițele cele mai populate de evrei, locuià un cinstit profesor, tată a mai multor copii sburdalnici, între cari Georgică era un drac și jumătate.

Și dacă astfel era eroul, nu este așa că vi-l închipuiți purtând o chivără aurită, o platoșă de carton imitație oțel, călare pe un băț și agitând o sabie de tinichea?!

Chiar așa se prezentà bravul nostru mic răsboinic și de bună seamă că între prietenii de joacă nu ținea să-și desmintă bravura pe care o recomanda armura sa.

Defilări, răsboaie, atacuri asurziseră mahalaua.

Intr'o dimineață, când profesorul plecà la școală, micul Saul, prichindelul pistruiat al vecinului, răsărì de-odată înaintea lui cu atâta grabă și îngrijorare ca și cum l-ar fi așteptat de mult.

„D-le profesor, mă rog să spui D-ta la Georgică, că dacă ne mai jucăm, să ne jucăm cu teaca nu cu sabia, că poate ne tae.

. . . .

In cinstita lui naivitate, bietul băiat nu-și dedea seamă că aduce o anticipată și gravă știrbire aureolei de erou a răsboinicului evreu dela Oituz.

Paolo Crespol

Soc. studenților în Litere și Filosofie ia parte cu durere la marea pierdere pe care o suferă Universitatea și cultura națională prin moartea regretatului Decan al Facultății de Litere și Filozofie, D. Onciul.

Opera socială a presei evreești

In perfectă conformitate cu planul de luptă pentru dominația economică și politică a popoarelor, atât de precis și de elocvent cristalizat în „Protocoalele" lor, întăriți prin forțele organizațiilor lor internaționale și a finanței lor înăbușitoare, Evreii întind tot mai strâns rețeaua lor de încătușare a popoarelor, dând societății prinse în ucigătoarele ochiuri ale acestei rețele, aspectul înfățișat de planurile lor de luptă internațională.

Incă dela început, Evreii și-au dat seama că cea mai puternică armă de luptă socială, e presa. In adevăr, presa, prin cercetarea zilnică a fenomenelor sociale prin explicarea faptelor prin anumite principii și concepții, luminează opinia publică în toate manifestările sociale, reușind astfel să dea directive în concepțiile sociale. Convinși de influența socială a presei, Evreii au luat-o ca armă principală de luptă. Prin orbitoarea strălucire a aurului lor, ei și-au însușit această faclă de luminare socială, forțând și atrăgând popoarele pe drumul dominației „poporului ales".

Cunoscând tendințele presei evreești, caracterul ei se observă și se explică de minune.

Presa care cu atâta gălăgie se intitulează la noi „democrată" și „românească", este cel mai mare dușman al conștiinței sociale românești. Ea încătușează spiritele și înăbușe dreapta judecată, impunând părerile ei și împingând opinia publică în sensul aspirațiunilor evreești.

Mijloacele lor de luptă în presă? Aceleași ca în toate manifestările lor: minciuna, ura, ipocrizia, tendenționismul exagerat, semănarea și întreținerea discordiilor sociale, reclamă, specific evreiască, a tot ce e al lor sau favorabil lor, etc.

De foarte multe ori, intențiile se ascund complect sub masca democratismului umanitar sau a românismului. Sunt însă manifestări sociale ce se opun drept și fățiș pericolului evreesc, atunci această presă ține îngrozitor, spre toate punctele cardinale, mințind și denaturând revoltător, lovind aspru în mintile cititorilor, pentru a le exploată judecata și tinzând astfel să jidovească opinia publică românească.

* *

Pentru exemplificarea celor susținute, să cercetăm redarea în presă a mișcării studențești.

Ca o vădită concretizare a curentului de conservare națională, care se intensifică continuu, pentru a luà însemnătatea unui ideal național, s'a născut și a luat proporții uriașe, mișcarea studențească.

Cauzele adânci cari împiedicau și împiedică conservarea și desvoltarea noastră națională, îndelung frământate în conștiință vie a tinerilor luptători de azi și a conducătorilor de mâine, au născut în sufletele cari nu cunosc ura socială, rând pe rând, teama, durerea, revolta. Și a fost destul un mic incident, o mică scântee de descărcare, pentru ca mișcarea să se nască și să se generalizeze.

Dar în manifestările esențiale ale mișcărei, studenții creștini au dat dovada unui civism calm, prudent și inteligent; din mișcarea care ar fi putut ușor degenerà, ei au făcut una dintre cele mai frumoase mișcări naționale. Evident, au fost și incidente regretabile, dar edițiile speciale ale „*Cuvântului Studențesc*", au dovedit la timp provocarea cu premeditare făcută de studenții evrei.

Presa „românească și democrată", presa finanței evreești din țară și străinătate, a fost și de data asta la înălțimea planului de luptă. Atât de departe a fost această presă de rolul său național, încât înalta manifestare socială a fost transformată în cel mai feroce vandalism, străzile Capitalei, în câmp rușinos de luptă, iar Universitatea, într'un tribunal inchisitorial.

Cel ce a fost martor al acestor lucruri, și cu sufletul lipsit de patimi caută redarea în presă a mișcării studențești, nu poate decât să arunce plin de scârbă și revoltă, ziarul plin de tendențioase denaturări.

Pentru noi, Românii, felul cum presa evreiască dela noi redă manifestările naționale, are o mare importanță.

Arată și celor mai inconștienți dintre noi, ca și celor mai lipsiți de conștiință, tendințele streine de neam, ale presei pe care o menținem cu banii noștrii, în contra noastră.

Const. D. Chiriță
Student în Silvicultură

Ajutoare pentru studenți la Budapesta

Sub acest titlu unul din ziarele lor publică următoarele:

Budapesta 20.- In urma turburărilor studențești s'a deschis o listă de subscripție pentru studenții săraci, iar doamnele din elită merg pe străzile Budapestei s'adune bani.

Cu această ocazione s'au adunat 5 milioane coroane.

Ministru cultelor Was Ioszef a pus în caseta soției regentului Horty un cek de un milion cor.

Fără comentarii!

Pentru cine am sângerat?...

Orice sacrificiu presupune un „pentru ce?" bine definit, orice sforțare, un scop bine determinat.

In natura acestui scop sta de multe ori secretul izbânzii, întotdeauna legitimarea ei.

Dacă orice acțiune individuală presupune cunoașterea unui lămurit „pentru ce?", cu atât mai mult în popor care pășește la acțiunea cea mai mare pe care o poate săvârși, războiul, trebue să aibă cunoștința limpede și profundă a scopului pentru atingerea căruia se cere încordarea tuturor energiilor vii și încercarea celor mai dureroase sacrificii.

Noi l'am știut acest scop și îl știam de întotdeauna, pentru că încălzit de sufletul atâtor generații el ajunsese un ideal: *Idealul de a asigura viețuirea liberă și laolaltă a neamului nostru întreg.*

Am întruchipat prin grele încercări și cu sacrificii imense acest ideal, pentrucă în conștiința tuturor, realizarea lui era o datorie, o dogmă întru îndeplinirea căreia, nu putea fi șovăire.

Cu sângele sutelor de mii de eroi, fii adevărați ai țării, a fost însemnată calea spinoasă care ne-a dus la victorie.

*

După războiul, s'a dovedit a fi o altă mare încercare. Greaua operă a refacerii, a orânduirii temeinice a Statului, pretinde o încordare uriașă pentru a asigura cu un ceas mai devreme rodnica activitate a păcii.

Dar, sabia nu s'a uscat încă de sânge și mugetul tunului nu și-a amuțit încă ecoul vestitor al biruinții, că dușmani mulți, dinlăuntru și din afară, pe față și în ascuns, uneltesc de la conferința de la Versailles până astăzi, să ne saboteze victoria.

Se încearcă de cinci ani de zile, un șantaj nemaipomenit asupra țării noastre.

E coaliția ocultă dar puternică, mișelă dar agresivă, periculoasă mai ales pentru că se manifestă înlăuntrul țării, cu presiuni din afară și sub masca unor formule umflate de umanitarism, spirit al vremii, internaționalism etc., etc., sub care se ascunde de fapt avi[di]tatea rapace a celei mai odioase rase care vrea să-și asigure aci, la noi, dominația ei exclusivă.

Oricare grup de popoare beligerante ar fi învins, prea puțin le păsa evreilor, cari știau că prin Majestatea sa Banul și prin generoasa inconștiență a luptătorilor, ei vor fi adevărații profitori ai războiului. Fie că Wilson, fie că Wilhelm al doilea ar fi dictat pacea, în buzunarul învingătorului, o mână abilă strecurase pactul care trebuia să garanteze evreilor dominația lumii.

*

Și acum, dacă știm pentru ce am luptat, se cuvine a ne întreba cu îngrijorare: *pentru cine? Pentru ai noștri. Nu?* Dar ai noștri din orice clasă socială și de orice categorie, suferă, rabdă și trag nădejde de mai bine.

Toți veneticii, toți pripășiții, sfidează suferințele noastre, cu impertinența bunului lor trai, cu milioanele câștigate la bursă și din jocul valutei.

Și aceștia cer acum, să li se garanteze fericita lor viețuire, prin Constituția țării.

Nu ar fi cea mai criminală nepăsare pentru existența acestui neam, nu ar fi cea mai tristă ironie zvârlită morților noștri, să stăm cu mâinile în sân, pentru a lăsa pe alții să culeagă roadele victoriei pe care le-am rodit în sânge?

Cetățeni ai acestei țări libere și biruitoare prin suferințele, brațul și mintea voastră, așa cum pe front ați privit în față pe dușmanii din afară, priviți acum pe dușmanii dinlăuntru, cei care ne-au trădat în Moldova și au pactizat cu inamicii în teritoriul ocupat.

Măcar, până când sabia nu s'a uscat încă de sânge, până când mugetul tunului nu și-a amuțit încă ecoul vestitor al biruinții, măcar până când ochii mamelor și soțiilor sunt încă umezi de lacrimi, faceți să răsune răspicat cuvântul vostru:

— *„In lături veneticii!*

N. N. Crețu

Să nu stricăm prin ciocnirea ambițiilor ceeace s'a putut crea prin comunitate sacrificiilor.

N. Iorga

Lucrurile mari se fac cu jertfe și se țin cu cinste.

N. Iorga

O bizară concepţie de stat

Intr'o ţară, în cuprinsul căreia trăiesc mai multe naţionalităţi, naţionalismul este anti-patriotic.

Cum de nu pricepe tineretul nostru acest adevăr atât de luminos şi de clar învederat?”

C. G. Costa-Foru
(Adevărul No. 111958).

Autorul rândurilor de mai sus susţine în articolul „Inimi sunt de cucerit”, că fiii unei ţări trebuie să lupte pentru patrie, ori-care ar fi ea. Astfel Transilvănenii au luptat împotriva noastră, ca Austro-Ungari, în timpul răsboiului; şi invers, au luptat ca Români împotriva Ungurilor în 1919. Ungurii s'au răsboit cu noi până aci; de-aci încolo se vor răsboi cu fraţii lor; iar dacă, Doamne fereşte, o minune atribuie Transilvania Poloniei, spre exemplu, vor trebuì să se bată şi cu noi şi cu Ungurii, într'un eventual răsboi.

Cu alte cuvinte, după d-sa, atâta vreme cât faci parte dintr'un stat, trebuie să te înfrăţeşti cu toate elementele aflătoare în el; îţi schimbă evenimentele statul, trebuie să te schimbi şi tu, căutând să te contopeşti cu noile elemente înconjurătoare. Astfel, ca concluzie, noi Românii din fosta Românie, odată cu formarea nouei noastre patrii, va trebuì să părăsim drumul nostru naţional, spre a ne amestecà cu naţionalităţile compatriote.

Singurul punct nelămurit al teoriei d-lui Costa-Foru, e să nu ne defineşte natura intimă a statului; conform celor susţinute de d-sa, statul se face şi desface fără ca chestiunile naţionale să aibă vre-un rol; în acest caz, însă, ce criterii îl mai îndreptăţesc? Căci am puteà foarte bine nu numai să ne contopim cu cei dela noi, ci să ne contopim oamenii cu toţii.

Ca să vedem dacă aceasta este realitatea mersului actual omenesc, să ne întrebăm dacă spre a formà o astfel de întrebare am luptat noi până acum în marele răsboi mondial; că pentru a ne contopì personalitatea naţională cu totalul însuşirilor celorlalte naţiuni, am dus noi o bătaie de arme atât de crâncenă? Sau, dimpotrivă, am luat parte în marele răsboi c'un ideal în faţă: *Unirea tuturor Românilor sub acelaş Drapel?*

Da, acesta-i adevărul! Am luptat ca să formăm în marginile posibilităţii şi dreptăţii acea patrie pe care aveam datoria naţională s'o înfăptuim: *România Mare a tuturor Românilor*. Degeaba ar încercà d-l Costa-Foru să ne arate că n'am pornit c'un ideal naţional în faţă; statul actual român a fost făcut spre a rupe lanţurile cari încercuiau evoluţia naturală a poporului român; statul de azi român a fost făcut numai şi numai pentru a asigurà propăşirea unui neam, neamul românesc.

Cât priveşte pe Ungurii din Transilvania, ei nu vor puteà lupta împotriva statului român nu pentrucă fac parte din el, ci tocmài pentrucă statul românesc nu-i o adunare artificială de elemente fără coeziune, cum vrea să-l socotească d-l Costa-Foru, dar o creaţiune naturală, necesară, unitară, indistructibilă; nu vor puteà luptà pentru reluarea Ardealului, *Ardealul Ungariei fiind o imposibilitate istorică*, pe motivul că fenomenele sociale impun Transilvania României, iar nu ei; şi se ştie cari sunt acele fenomene sociale; elementul majoritar e român şi şi-a creiat nenumărate instituţii naţionale de cari nimeni nu se poate atinge.

Atitudinea ce trebuie să avem faţă de minoritari e de toleranţă; să facem astfel ca fericirea statului să se reverse şi asupra lor; cum fenomenele sociale îi înlătură din starea de duşmănie, resemnându-i, tot astfel atitudinea noastră, mergând mai departe, îi va înlăturà din starea de indiferenţă, apropiindu-ni-i prin comunitatea de interese de stat pe cari le creiază.

Toleranţa, însă, nu înseamnă anti-naţionalism. A negà naţionalismul e tot una cu a negà naţiunea, limba, simţirea, obiceiurile, mentalitatea ei specifică, e deci tot una cu a nega realitatea. Evident, identitatea tuturor oamenilor e un frumos ideal. Spre el tindem cu toţii. Ca să-l atingem însă nu alegem regresul, ci progresul. Căci nu-i un câştig să faci o identitate de înapoiaţi; ţinta e să faci o identitate de oameni superiori. Dac'ai pune copilaşului haina maturităţii, s'ar încurcà cu siguranţă în ea; părintele cuminte aşteaptă ca copilaşul să se facă mare şi astfel să devie în stare a o purtà.

Evoluţia actuală a omenirii ne prezintă popoare, cari spre a se desvoltà mai uşor caută să se unească într'un stat. Statul nostru e stat naţional al poporului român; naţionalismul e singurul său criteriu de-a fi. Deci, nu numai el nu vatămă, cum susţine d-l Costa-Foru, dar e necesar şi deci folositor.

Mai mult, însă, minorităţile, pe baza tezei naţionale, capătă libertatea de desvoltare proprie; în acest mod fiecare element al statului progresând, statul progresează el însuş şi naţionalismul, se vede clar, e chiar piedestalul patriotismului.

Ca concluzie, nu putem părăsì desăvârşirea biruinţelor repurtate pe câmpul culturii de fiecare popor, pe motivul că aceasta aduce prejudiţii atât poporului în parte, cât şi omenirii în general.

Iată adevărul luminos, pe care ar trebuì să-l priceapă Domnul Costa-Foru.

Emil Anastasiu

O greşală s'a comis!

Omul care a făcut o greşală se poate asemăna cu un om care a căzut. El nu rămâne pe jos spre a se uita la răni sau a geme de durere: face o sforţare pentru a se ridica; altminteri totul este pierdut.

Tot astfel o ţară care a făcut greşala încetăţenirei a unei rase streine intereselor neamului îşi dă seama azi de greşeala comisă şi încearcă o sforţare pentru a se ridica contra pericolului ce o ameninţă; căci altminteri totul este pierdut. Studenţimea română deonă ţine să răscumpere azi greşala ce s'a comis contra neamului.

Fireşte, este un lucru grozav să ne zicem că unele greşeli nu se pot răscumpăra, că timpul pierdut nu se mai găseşte că ce s'a trecut s'a trecut şi că niciodată nu vom putea să fim în stare de a şterge o pată care ne doare. Dar nu este nici o nevoe pentrucă am pierdut ziua de ieri să trebuească să pierdem şi pe cea de azi şi pe cea de mâine tot uitându-ne înapoi. Nu. Remuşcarea ar fi stearpă şi dăunătoare neamului sub această formă.

Ea trebue dimpotrivă, să devie o putere plină de fapte în viaţa noastră să ne aducem aminte de răul ce s'a comis, decât pentru a-l înconjura şi a ne reaminti mereu binele neamului.

Şi dacă răul săvârşit deadreptul împotriva noastră şi toate pagubele şi relele le avem dela aceste elemente, străine nouă, împreună cu toate jignirile ce ni s'au adus în persoana noastră şi ni se aduc încă, apoi atunci răscumpărarea acestui rău se îngreunează şi mai mult şi face ca rândurile noastre să se strângă şi să ceară satisfacţia imediată.

Acela care vrea să păstreze amintirea tuturor jignirilor ce i se aduc acela nu e un bun român, acela se condamnă pe sine. El strânge împrejurul lui neajunsurile ce i s'au făcut, până ce dispare sub mormanul lor.

Studenţimea română creştină împreună cu toţi cei ce simt româneşte ţine să-şi apere demnitatea şi prestigiul acestei ţări. Este un drept şi o sfântă datorie. A nu ne apăra contra pericolului ce ne ameninţă este a face o greşală nouă. A nu ne opune nedreptăţei ce ni s'a făcut este a o încuraja, a ne întovărăşi cu ea. Apărându-ne revendicările sfinte ale noastre, este nu numai a lupta pentru binele nostru şi al neamului dar mai este şi un serviciu adus acelora cărora ne împotrivim împiedicându-i a face răul.

S'a lăsat să fim loviţi, să fim furaţi, să fim insultaţi, să fim înşelaţi de această rasă şi de toţi acei ce mai pot susţine interese meschine neamului este să ne lipsim de toate îndatoririle către noi şi către aceia care ne lovesc, ne fură şi ne insultă.

Dar toate acestea ne îndrituesc şi mai mult să vedem clar pericolul ce ne ameninţă prin greşala ce s'a comis şi să arătăm celor ce ne conduc azi că legea supremă de apărare personală şi naţională nu mai cere un pic de răgaz că azi ei trebue să salveze justele noastre revendicări, formulate în memor din 10 Dec. 1922, reparând greşala ce s'a făcut, dacă nu vor ca mâine să-şi atragă blestemele copiilor noştri că au fost lăsaţi pradă celor ce vor să ne distrugă.

Theohari C. Petre
Doctorand

Inchisoarea Văcăreşti

E ca toate închisorile: poartă verde, zidurile înalte cu gherete dese pentru santinelele de pază. O biserică în centru. In jur clădirea cu apartamente pentru personalul superior şi alte clădiri pentru deţinuţi. Camere mai mari, celule mai mici, ziduri groase, ferestre mici cu gratii dese. Uşi de stejar cu încuetori şi zăvoare pe dinafară. Curăţenie exemplară. Gardieni cu cravaşe, santinele, etc.

Ştii când intri...

Totuşi închisoarea rămâne pentru mine locul unde un bun psiholog ar găsi un material formidabil de studiu.

Dacă vorbeşti cu deţinuţii simpli, sau cu condamnaţii cu lanţuri la mâni sau la picioare, îmbrăcaţi în uniforma vărgată, fiecare spune că e nevinovat, găsind o împrejurare de care se agaţă cu disperare care să-i îndreptăţească actul comis.

Toţi în închisoare se simt martiri pe nedrept. Ori cât ar părea de resemnaţi şi de plecaţi în faţa gardienilor înarmaţi de cravaşe groase, totuşi în fiecare e stăpânită şi ascunsă o ură nemăsurată, care creşte treptat, ură îndreptată egal şi contra celor ce li au răpit libertatea şi contra celor ce-i păzesc.

Dorul de libertate e mare şi e cu atât mai mare cu cât individul e mai sălbatec. Cine nu ştie de acele prins, care moare în cuşcă de ciudă! Dovadă avem încercările de evadare mai ales la oamenii de jos. Dorul de libertate e mai presus de instinctul de conservare. De aceea ocnaşul preferă să joace ultima carte, încercând imposibilul, decât să se vadă tăind din nou sare. Săritul din tren în lanţuri, hrube pe sub pământ, cu răbdare lucrate, escaladări de ziduri între santinele apropiate, toate dovedesc dorul nemărginit de libertate.

Dar acest dor, nu-l poţi simţi decât atunci când îţi lipseşte. Stăi de vorbă cu ori care deţinut, nu vei găsi unul căruia să nu i fi licărit în minte: evadarea. E mentalitatea închisului.

Cu justiţia noastră din 1923, mai ales în închisoare, când nu eşti procuror general, poţi vedea multe lucruri cari te indignează până la revoltă. De exemplu, unul fură două piei de miel şi stă de un an şi jumătate în prevenţă şi va mai sta probabil de trei ori pe atâta până la complectarea procedurei. Altul face un omor, stă în prevenţă o lună şi este condamnat la şapte luni închisoare. Apoi ori cât de tureat ai fi în ale dreptului, nu poţi admite că un furt de două peicele e mai grav ca un omor condamnat cu 7 luni. Totuşi primul face o şcoală: că de ar fi omorît şi el ar fi scăpat mai repede.

Pentru repararea bisericei din închisoare, s'au alocat 100.000 lei. Câteva comisii au văzut-o, nu s'a făcut nici o schele măcar, biserica continuă să se dărâme deşi e un monument istoric, pentrucă banii probabil s'au terminat cu vizita şi cheltuelile de deplasare: Bucureşti-Văcăreşti. Şi nu-i vorba de două peicele, dar de 100.000 lei. La noi, poţi fura miliarde, numai să furi cu acte, căci nu intri la celulă.

In alte ţări închisoarea făcută în prevenţă se scade din termenul de condamnare, şi prevenţa nu poate trece de un termen fix. La noi, poţi sta mult şi bine ani de zile în prevenţă, ca în urmă să fii condamnat cu o lună, pe care tot o faci, chiar după ani de prevenţă. O asemenea lege nu se poate importa şi la noi chiar dacă serveşte interesele unor nenorociţi? Sigur că nu. Avem legi destule nerespectate. Şi cu toată legalitatea, înghiţi vrând ne vrând la nedreptăţi. Dacă nu taci sau dacă vizezi pe cineva rişti să fai cunoştinţă sau să te reîntorci la Văcăreşti. Degeaba baţi pela porţile mari, căci pentru dreptate sunt ermetic închise.

I. Simionescu

Adeziuni şi protestări

Domnule Preşedinte,

Avem onoare, a vă trimete mai jos moţiunea societăţei noastre cu privire la mişcările studenţeşti din ţară.

Primiţi, vă rugăm, Domnule Preşedinte, asigurarea înaltelor noastre consideraţiuni.

Preşedinte, Octav Mosescu
Secretar, *Ionel Gheţu*

Moţiune

Societatea academică „România Jună” în şedinţa plenară din 3 Martie 1923, aprobă cu unanimitate mişcările academice şi conştiente ale studenţimii universitare române şi protestează:

1. Impotriva suprimarei ziarelor studenţeşti;
2. Impotriva desfiinţărei celui mai vechiu centru studenţesc „Petru Maior” din Cluj;
3. Impotriva arestărei studenţilor români;
4. Impotriva închiderei definitivă a tuturor Universităţilor;
5. Impotriva jignirei şi despreţuirei studenţimei întregi, care luptă pentru a avea o universitate curat românească.

Preşed. de şedinţă, Şt. Ardeleanu
Secretar, *Ionel Gheţu*

Mulţumim călduros cititorilor noştri, cari cu ocazia vânzării ziarului de către studenţi, au binevoit să însoţească cu onorabile ofrande costul unei foi.

SPRE VICTORIE

Caracterul unei epoci se resfrânge în general asupra învăţământului superior şi era neîndoios că starea de revoltă a întreg românismului să izbucnească în sufletul tinerii generaţii studenţeşti, conştientă de rolul ei ca factor social în stat.

Când după jertfe şi sacrificii uriaşe, învinşii şi învingătorii obosiţi se opresc şi îşi dau mâna, un singur popor, cu tendinţa de acaparare economică universală, triumfă. Era arma prin care puteau fi loviţi cei ce doreau fericirea păcii, arma prin care armonia universală putea fi zdrobită. Pacea venea o oră mai de vreme ca să arate pericolul adevărat ce ameninţa statele combatante. Conştiinţa popoarelor se pune în gardă şi curentul porneşte din occidentul plin de fapte binefăcătoare.

La noi, în starea de anarhie socială lăsată de un lung şi prea greu războiu, românii deschid ochii şi mai mult ca ori când, se vede greşala ce face ducând o politică dezinteresată de tot ce e naţional în stat, lăsând în uitare factori de care în primul rând, ţara avea nevoe mai mult.

Cum toate mişcările politice legate de întreg sufletul unui neam, au necondiţionată repercusiune asupra culturii unei ţări, după războiu, bătrâni orbiţi de realitatea pe care n'au putut-o prăvăli, se dau la oparte lăsând în urmă un trecut şovăelnic şi zori unei zile îndepărtate.

Tinerimea lăsată singură să lupte pentru un ideal întrezărit, nu s'a sfiit o clipă să înceapă lupta, cu sacrificiile pe care i le impunea o luptă inegală.

Şi am fost loviţi, am fost oprimaţi, nu pentru că n'am fost înţeleşi, nu pentrucă n'am ştiut ce vrem, ci pentru simplu motiv, că în lupta pe care o ducem nu punem şiretlicul machiavelic al politicianismului, ci înţelegem să luptăm cu sufletul nostru tânăr care nu cunoaşte întinare sau patimă oarbă. Mai mult chiar sa căutat să se transpună mişcarea noastră, materialismului strimt al înaintaşilor noştri, s'a încercat să fim subjugaţi patimelor de partid.

Ei bine, am avut singura greşală de a fi spus limpede ce vrem, am avut marea vină de a fi avut dreptatea de partea noastră şi iată cu cine sau războit cei ce ne-au lovit, cu dreptatea pe care n'o vor putea s'o învingă levantismul fariseic al celor de sus.

Cu greutate ne-am făcut drum.

Până acum un lucru am câştigat, lucru de mare importanţă, s'a văzut că reprezentăm românismul, şi numai românismul din cele patru unghiuri şi că spiritul naţional trecut prin greaua criză a frământărilor războiului s'a ridicat cu mult mai mult decât am fi crezut, s'a văzut unitatea acestui naţionalism sincer îmbrăţişat spontan şi cu forţe unite de toată suflarea românească, robiţii şi liberii.

In primăvară, cu primele raze de soare planta ridică pământul înviorată, norii se resfiră, soarele redeşteptării naţionale sa arătat, să fim la înălţimea vremilor, să fim demni de menirea noastră.

Dacă zorile ne sunt îndepărtate, dacă drumul pe care am pornit e plin de obstacole, să nu se uite că avem în urmă o tradiţie culturală, să nu se uite că drumul pe care-l bătătorim va servi celor ce vor veni după noi, ca să ducă mai departe această tradiţie, pe care noi suntem mândri că am smuls-o din mâini obosite şi şovăelnice ca s'o ducem înainte cu elanul celor care la 59 îndrăzneau să facă curs de istorie naţională română sub jug străin.

Lăzărescu
Student în drept

O pioasă comemorare

Luni 12 crt. ora 4 d. a., a avut loc a 48-a aniversare a Soc. studenţilor în medicină.

Festivitatea — care a avut loc în amfiteatrul mare dela Facultatea de Medicină, — a atras un mare număr de studenţi medici, Profesori ai Facultăţii şi pe reprezentanţii Ministerului Instrucţiunii.

După cuvântul de deschidere al d-lui Victor Climescu, Preşedintele Soc., care a arătat în linii generale activitatea Comitetului de un de zile, au urmat rapoartele secretarului general şi Casierului.

In urmă d-l Prof. Dr. Toma Ionescu, Decanul Facultăţii, în cuvinte pline de un cald patriotism şi de nestrămutată dragoste pentru studenţi, a arătat rolul medicului în războiu şi datoriile tuturor faţă de învăţământul medical.

Trecându-se apoi în sala de intrare a Facultăţii, unde este aşezată „Placa Comemorativă” a studenţilor morţi în războiu — membri ai Soc. stud., în medicină — P. S. S. Episcopul Sofronie a oficiat un serviciu divin, după care au rostit cuvântări d-nii: Decan Toma Ionescu, Prof. Dr. M. Minovici, Lungulescu, din partea Soc. „Mormintele Eroilor” şi Dr. Mircea Constantinescu, Vice-Preşedinte al Soc. Studenţilor în Medicină, a cărui cuvântare, o redăm aci.

Cinstiţi Părinţi,

Cuvioasă adunare,

Grea este povara celui ce trebuie să pună simţirea în cuvinte!

Grea este povara celui ce trebuie să-şi adune tot sângele rece, spre a puteà vorbì în *astfel* de ocazii.

Dar este cu atât mai înnălţătoare!

Suntem adunaţi astăzi, spre a slăvì memoria celor mai scumpi dintre colegi, spre a ne reamintì figurile lor pe cât de scumpe pentru noi — camarazii lor — pe atât de măreţe pentru neamul nostru;

Suntem adunaţi astăzi spre a arătà celor ce nu i-au cunoscut, cine au fost; suntem adunaţi spre a ne înnălţà, cel puţin pentru o clipită — şi doar cu gândul — până la sublimul caracterului şi sacrificiului lor!

Putea-vom oare, prin simple cuvinte — vai! atât de limitate — putea-vom arătà *bunătatea lor fără margini, avântul lor nelimitat şi abnegaţia lor fără pereche?!*

Ne vom mulţumi, desigur, cu o mai limpede aducere în memorie a figurilor lor şi *aceasta* va fi de ajuns.

Va fi de ajuns, căci *figurile lor sunt şi vor rămâne simbol pentru noi!*

E de prisos să vorbim despre fiecare în parte, căci în corul lor, toţi au fost într'o armonioasă asemănare.

Şi vom lua pe rând în „Cartea de Aur”, ce se va scri peste 2 ani şi trecând acolo o mică parte din ceeace a făcut fiecare, se va vedea câţi dintre ei n'au putut să se furişeze dela sacrificii, chiar prin ordinele superiorilor lor — şi totuş n'au făcut-o!

Se va vedea acolo cum, acei dintre ei cari au părăsit viaţa pământească mai târziu, au fost citaţi prin „Ordine de zi” pe întreaga armată!

Se va vedea acolo că, cu răniţii şi bolnavii lor, s'au purtat atât de *creştineşte* — şi această caracterizare este suficientă, credinţa noastră impunând sacrificii înainte de ori-ce — purtarea lor faţă de aceia pe cari îi aveau în grije a fost de aşa natură, în cât astăzi, Dumnezeu primeşte rugi dela toţi aceştia, pentru odihna sufletelor colegilor ce ne-au părăsit!

„Eu am scăpat, datorită îngrijirilor lui, dar pe el nu a avut cine să-l scape”, ne scrie un fost bolnav de tiphus exantematic, despre colegul nostru care l-a îngrijit, pentru ca, pe urmă, să se dea pe sine tribut necruţătoarei morţi, prin mijlocirea aceleaşi boale!

Nu au cruţat nimic personal!

Se duceau între gloanţe ca şi între exantematici, *cu conştiinţa pericolului ce îi ameninţă* şi numai spre a se plăti de datoria ce o aveau faţă de cei ce le încredinţaseră ce aveau mai scump pe acest pământ: viaţa lor!

Că s'au sacrificat, o ştim cu toţii.

Că erau conştienţi de grozavul pericol ce îi ameninţà, ne-o dovedeşte între altele faptul că aproape toţi îşi aveau făcute testamentele pe cari, ca pe singura avere lumească, le purtau cu ei.

Dar *aceste* testamente! Deschideţi pe ori-care şi veţi constată în el o adevărată Evanghelie!

Unul, lasă singura agonisită în 26 ani de viaţă: *Biblioteca*, o lasă Soc. noastre, pentru colegii lui medicinişti.

Altul, roagă ca moştenirea ce i s'ar fi cuvenit să fie dată: *Şcoalei, Bisericei şi copiilor săraci* din satul lui.

Ştiau deci că merg la moarte şi au mers atât de senini!

Putem noi oare să punem în cuvinte sublimul actului lor?!

Scumpi colegi!

Vaţi dat ce aţi avut mai de preţ pe lume, vaţi dat viaţa voastră.

Şi pentru ce aceasta?

Pentru a lăsà urmaşilor voştri, pentru a lăsà neamului vostru românesc, putinţa de a avea şi zile senine în cuprinsul dragei noastre ţărişoare.

Voi aţi înţeles că „dacă viaţa este o poruncă Dumnezeească, pe care fiecare o îndeplineşte după voia şi puterea sa” apoi atunci, viaţa este un întreg şir de suferinţe, spre a putea fi vrednici de răscumpărare prin moarte!

Şi voi azi avut dreptul la această răscumpărare *prematură*, prin ultimul vostru sacrificiu.

Iar noi, noi cari am fost lăsaţi în urmă, noi cari, desigur, nu v'am putut preţul întocmai, încă din timpul vieţii, noi ne vedem astăzi atât de mici...

Şcoala vieţii, voi aţi terminat-o de mult, când noi abia am început-o

Natura însă a voit aşa, spre a ne dovedì şi prin aceasta, nimicnicia strădaniilor pentru cele pământeşti!

Natura face să cunoşti, doar după moarte, comoara sufletului celor dispăruţi şi poate aceasta tocmai spre a împiedeca dela a ne fi însuşit pe nedrept comorile voastre.

Puţini au fost aceia cari v'au cunoscut, cu adevărat, încă din viaţă.

Şi dacă unuia dintre voi, i-au dat colegii dela un liceu de provincie *„diploma de cel mai bun camarad”*, este că prea erau izbitoare calităţile acestuia şi mult bun simţ au avut camarazii lui.

Mort în transee, sau mort în spital;

Mort de glonţ — dela duşman cunoscut, — sau mort de boale necunoscute, nici unul nu a avut să reflecteze din sufletul său o părere de rău pentru sacrificiul de care — ca *medici* — erau conştienţi că vor uza.

Şi cu atât mai mare ar fi trebuit să le fie durerea, cu cât cunoşteau sfârşitul luptei cu boala, cu acest neiertător şi ascuns duşman.

Doar „Mamă” se auziau articulând buzele unora, îmbujorate de boală, ca o ironie faţă de lipsa lor de putere!

Şi aici, nu era doar un strigăt de desnădejde, nu era un strigăt care să arate părere de rău pentru sacrificiul lor; ci era ultimul rămas bun dela ce are cineva mai sfânt printre cei din jur, întrebuinţat, în acelaş timp, şi ca o rugăminte de a fi iertaţi, dacă n'au putut face mai mult, spre a-şi răscumpărà viaţa, ce cu atâtea jertfe, le-o dăduse Mama...

Atotputernicia să vă răsplătească!

Iar voi, voi cari aţi rămas încă în viaţă, voi cari nu aţi fost printre cei *„aleşi”* ai celui de sus, voi, dragi prieteni, pe lângă celelalte datorii pământeşti, aveţi una mai mult.

Avem cu toţii datoria de a ne arătà vrednici de acei reprezentaţi acum materialiceşte doar prin această Placă!

Pentru ce s'au sacrificat ei?

Călcând peste interesele trecătoare ale trupurilor lor, ale familiilor lor, ale prietenilor lor, ei s'au sacrificat pentru neamul nostru, al tuturora, pentru neamul românesc.

Având-u-i pururea drept pildă, după-ce ei ne-au învăţat, să ştim şi noi să ne sacrificăm persoana, pentru interesul suprem al neamului românesc, ori-care ar fi latura în care acest interes se prezintă!

Sus inimile colegi!

Fie ca jertfa lor, a scumpilor dispăruţi, să ne fie pururi pildă vie a datoriei ce avem în viaţă!

Iar sufletele lor, cari planează deasupra capetelor noastre, fie ca ele să ne călăuzească paşii, atunci când minţile noastre vor fi neputincioase în faţa problemelor naturii. Iar tu Doamne, pe acei pe cari i-ai luat din mijlocul nostru, păstrează-i în primăvara Impărăţiei Tale!

Violenţă sau convingeri?

Mişcarea studenţească a pornit impulsiv din simţăminte; poate de aceea, la început, n'a cuprins pe toţi studenţii români şi poate că tot de aceea a rezistat cu succes represiunilor.

Autorităţile conducătoare şcolăreşti şi politice, n'au căutat însă să adâncească *substratul material* al impulsiunilor sufleteşti, ci au vrut să suprime cu totul energia nouă, menită să dea naştere unei probleme noi şi prin aceasta să strice echilibrul inerţiei preocupărilor lor zilnice; şi doar era vorba de a se înlătura indiferenţa conducătorilor faţă de progresul culturii româneşti.

Sub presiunea forţii publice a urmat un moment de reculegere; a menţinea mişcarea pe un teren pur sentimental ar fi însemnat a o pierde; şi atunci a urmat acea perioadă de scrutare lăuntrică, de cercetare a tuturor faptelor cari îndreptăţeau simţămintele isbucnite; a urmat punerea efectelor în faţa cauzelor presupuse şi s'a văzut că ele aparţin unele altora, că între ele există legătura logică; cu alte cuvinte *s'a format acea conştiinţă* necesară consfinţirii sentimentelor de mai nainte.

Nenumăratele discuţiuni-expuneri de motive, care lau avut ca rezultat admirabilul răspuns către colegiul universitar, constitue piatra fundamentală a crezului naţional studenţesc; *mişcarea nu se va putea clătina decât odată cu acesta.*

De aceea, dacă se va întreba cineva, de ce mişcarea studenţească n'a fost înăbuşită, *de ce n'a putut fi înnăbuşită*, răspunsul este *pentrucă cuprindea şi cuprinde o conştiinţă*; iar dacă forţa pornirilor poate fi învinsă prin forţa publică (acesta-i motivul pentru care condamnăm fără discuţie orice pornire violentă studenţească) **forţa conştiinţei nu poate fi învinsă decât cel mult prin forţa altei conştiinţi.**

Emil Anastasiu
Matematici, Bucureşti

Un protest al studenţilor şcolilor speciale

Din partea d-lui August Ştefănescu, preşedintele Asociaţiei studenţilor Academiei comerciale, primim următoarele:

„In încheerea onor. colegiului universitar, găsim următorul pasagiu:

„Pe urmă, **agravarea agitaţiilor s'a produs după intrarea în mişcare a unor şcoli speciale ai căror studenţi se manifestă şi astăzi printre cei mai turbulenţi.**

Prin aceasta, mişcarea studenţească a încetat de a mai fi pur universitară şi a ieşit de sub autoritatea şi controlul Universităţii".

„In numele studenţilor Academiei de Inalte studii comerciale şi industriale din Bucureşti, protestez cu cea mai mare energie contra învinuirilor nedrepte ce ni se aduc de către onor. colegiul universitar.

Studenţii şcolilor speciale—egali în studii cu studenţii universitari—au ştiut a fi la înălţimea culturii lor şi nu s'au dedat nici o clipă la agitaţii nici pe străzi nici în interiorul universităţii.

Adeziunea lor dovedeşte că şi au dat seama de pericolul ce ameninţă cultura românească şi nu au pregetat o clipă de a face orice sacrificii pentru salvgardarea intereselor neamului românesc.

Ei au intrat în mişcare cu tot sufletul şi tot entusiasmul lor tineresc, considerând cererile întregei studenţimi ca juste şi legitime.

A i acuza astăzi de turburători ai ordinei universitare, înseamnă să nu fi căutat a privi mişcarea studenţească în adevărata ei lumină.

Nu trebue să se uite că astăzi studenţimea română formează un singur şi indivizibil corp.

August Ştefănescu
Preşedintele Asoc. Stud. Academiei comerciale

Aducem pe această cale, cele mai calde mulţumiri ale întregei studenţimi, grupului de cetăţeni, cari în frunte cu D-l Arch. Remus Iliescu, a făcut, din partea publicului Capitalei, intervenţia necesară pe lângă D-l Prim ministru, pentru eliberarea colegilor noştri închişi la Văcăreşti.

Păcatul zionismului

„In cursul desbaterilor congresului „Uniunii Evreilor pământeni" s'a atras atenţia asupra răului pe care l-a făcut Evreilor din toate ţările zionismul militant, agresiv, sfidător.

Şi cu dreptate.

Nimic mai frumos decât ca între cetăţenii unei ţări fiecare grup să cultive, în al doilea rând — dacă n'are *revendicări teritoriale* —, ceiace aparţine elementului special pe care-l reprezintă. Statul nu pierde prin aceasta în unitatea lui, societatea câştigă în varietatea ei. Fiecare om are şi valoarea amintirilor închise în sufletul lui.

Un Evreu cetăţean român care se emoţionează la cetirea Vechiului Testement, care urmăreşte răsunetul propriei sale fiinţi morale în literatura medievală a strămoşilor săi, care se bucură de orice succes al rasei sale şi ţine a contribui la dânsul, e un om vrednic de toată stima.

Dar a considera ţara unde te-ai născut şi în care ţi exerciţi dreptul cetăţenesc ca o bancă unde faci depozite şi culegi dobânzi şi de care nu te leagă decât un schimb de servicii materiale şi a visa de altă ţară, unde eşti hotărât să nu te duci niciodată fiindcă n'ai avea aceleaşi avantagii aceasta e *neloial şi urât.*

Are dreptul de a te despreţui deopotrivă şi acela a cărui pâne o împarţi fără a-l iubi şi acela de a cărui muncă şi primejdie nu te împărtăşeşti, deşi pretinzi a-l iubi pe dânsul.

Acesta e însă zionistul de paradă care are două patrii pentru ca, dându-şi samă ori ba, să le trădeze pe amândouă.

(Universul) N. IORGA

Presa mondială

Incă de acum o jumătate de veac, Eminescu, care n'a fost nici om politic şi nici om de afaceri ci un biet român genial, arăta celor ce aveau timp să-l asculte tendinţa ovreilor de a monopoliza presa.

Astăzi tendinţa de odinioară este fapt îndeplinit.

Intr'un congres ţinut la Cracovia în secolut trecut, jidanii au hotărât să facă orice sacrificii pentru a pune mâna pe presa mondială, fiindcă presa — prin puterea ei—captează întreaga opinie publică.

Socotelile fiilor lui Israel n'au dat greş.

Filosoful Conta, acest spirit ager care s'a opus din răsputeri la revizuirea articolului VII din Constituţie, şi a isbutit! în ciuda presiunilor crescânde ale „Alianţei Israelite universale" în frunte cu ovreiul franţuzit Cremieux, constata acum vre-o 40 de ani că trei pătrimi din presa mondială e acaparată de jidani.

Ştiţi ce înseamnă 3/4 din presa mondială în mâinile ovreilor? Osteniţi-vă să aflaţi.

Sunt împrăştiaţi în lume cam la 15 milioane de ovrei, Populaţia Europei se cifrează la peste 400 milioane locuitori. Numai a Europei!

Faceţi vă rog procentul gazetarilor pe care trebuie să-i dea cele peste 400 milioane de europeni. Mai mult! Admiteţi că toate cele 15 milioane de jidani ar sălăşlui *numai* în Europa. Socotiţi-le procentul pentru gazetărie. Cam 3 la sută, nu-i aşa? Ei bine, acum 40 ani, după constatările lui Conta, erau 75 la sută (citiţi: şapte zeci şi cinci la sută!)

Acum patruzeci de ani trăiam în secolul naţionalităţilor. Aşa a fost numit de către istorici veacul al nouăsprezecelea. Azi trăim în secolul al XX lea, în secolul democraţiei, în binecuvântatul secol al bolşevismului troţchian, spartachist şi bela kunist. O auroră nouă mijeşte. Degetele ei trandafirii ridică pleoapele Europei retrograde şi tradiţionaliste. Armate noi, în zale roşii se ivesc în depărtarea fantasmagoricului răsărit. Priviţi-le avangarda: oameni de statură potrivită, aduşi din spate, picioarele scurte, burtoşi, capul vârât între umeri, ochii mici şi şireţi, nasul coroiat, un smoc de păr roşu ieşind de sub cască în prelungirea tâmplelor... N'au arme! Nici n'ar avea ce face cu ele. Au în schimb buzunarele doldora de aur pe care-l împrăştie cu munificenţă. De unde l au? Nu se ştie! Apostolii nu dau socoteala nimănui.

Ei sunt cercetaşii. Retrograzii le spun spioni. Denumirea n'are importanţă, câtăvreme păşesc cu convingerea că ei sunt campionii lumii celei noui.

Indărătul lor înaintează agale grosul armatelor luptătoare. Sunt iloţii! Plebea. Goimi spurcaţi şi inconştienţi. Ai să găseşti între ei pe mujikul rus, pe minierul german, pe uvrierul francez şi englez...

Şi iată că armata liberatoare trece hotarul unei ţări. Polonia de-o pildă. Abia reînviată din propria-i cenuşe, Polonia se reculege şi încrucişază spada. A fost lovită, loveşte. A fost urmărită, urmăreşte. Ducându-şi cu alai vrăşmaşul până dincolo de hotare, ţara cutropită se încearcă să pună ordine înlăuntru. Dar uraganul se deslănţuie. Presa mondială uită şi conferinţe de pace, şi crize financiare şi lipsa de lucru din Anglia şi faptul că Lloyd George a uitat să şi schimbe cravata, şi strigă într'un singur glas: „în Polonia au început pogromurile". „Evreii sunt măcelăriţi pe străzile Lembergului". Polonia asasinează mişeleşte pe fiii lui Israel"...

Ce se întâmplase? — Polonia îşi pedepsea trădătorii—prin coincidenţă toti de aceiaşi culoare la păr, expulzându-i!

Dar presa mondială n'a încetat să urle până ce imparţiala Americă n'a trimis o comisiune să ancheteze la faţa locului.

Şi nu-i aceasta singura pildă prin care aş putea dovedi că din numărul total al gazetarilor de pretutindeni, ovreii şi-au rezervat încă 20 procente pe lângă cele 75 constatate acum patruzeci de ani de Conta.

De ce această impetuoasă năvală a ovreilor către gazetărie?

Din două motive intangibile:

1. Meseria de gazetar convine spiritului superficial şi mobil al ovreiului;

2. Ovreii au interesul naţional de a domina şi conduce opinia publică prin presă.

Am spus că meseria de gazetar convine foarte bine mentalităţii ovreiului. Intr'adevăr, nu ţi trebue ca ziarist — în felul cum se înţelege azi ziaristica la noi şi pretutindeni de altfel — decât un foarte mic efort intelectual şi mai nici un efort fizic [1]). Un articol două, politice, câteva ştiri de senzaţie „din cea mai autorizată sursă" mici incriminări maliţioase şi alte câteva aserţiuni ce-şi aşteaptă desminţirea în numărul viitor, iată activitatea cotidiană a ziaristului ovrei. Asta în zilele paşnice când nu a isbutit să aprindă nici un fitil incendiar sau în care nici un coreligionar n'a fost înţepat la deget de către vreun maniac antisemit—căci atunci înveninează câte două coloane pe fiecare pagină.

Că ovreiului îi convine de minune meseria de gazetar şi în genere orice meserie parazitară în care cu minimul de efort să scoată maximul de câştig — bursă, samsarlâc, camătă, speculă — o pot constata toţi cei cari cetind aceste rânduri vor avea curiozitatea să cerceteze câţi ovrei lucrează în mine sau taie păduri sau ară pământul. In schimb câţi creştini beneficiază în întregime de rodul muncii lor productive în ramurile de mai sus!

Despre al doilea punct de vedere din care privim chestiunea, acela al interesului naţional-ovreiesc de a domina şi a conduce opinia publică prin presă, n'am de spus decât lucruri arhicunoscute.

Ovreiul din orice timp şi din orice ţară a fost şi este inasimilabil. El nu ascultă decât de perceptele talmudului şi prin cahalul lor, ovreii formează oricând şi ori unde stat în stat.

Idealul lor e să guverneze lumea. Oameni de ştiinţă au dovedit-o; ovrei renegaţi au mărturisit acest lucru.

Să guverneze, dar cum? Jidanul e fricos; el nu pune mâna pe armă. (Ovreii conduc azi revoluţia în Rusia dar de luptat... Ruşii luptă. Cel mai mare contingent de dezertori şi trădători în marele războiu, l au dat în toate statele, jidanii).

Atunci cum să guverneze? — Foarte simplu. Cei mai profitaţi de pe urma tuturor frământărilor au fost ovreii. Ei nu luptă dar câştigă. Prin camătă, bursă şi speculă, ei acaparează şi chiar au acaparat (în Bucureşti 99 la sută din jucătorii la Bursă sunt ovrei) avuţia ţării în care trăesc— în oricât de infimă minoritate s'ar găsi. Deveniţi astfel capitalişti, ei cumpără şi vând ziare întocmai cum ar cumpăra şi vinde unul din ei la începutul carierei haine vechi.

Deacum lucrul e uşor. Ziaristul ovrei tămâiază sau admonestează opinia publică—acest mare şi mut anonim în numele căruia se săvârşesc toate nelegiuirile — după cum ea este mai puternică sau mai slabă decât forţa guvernamentală responsabilă de liniştea ţării. La momentul oportun el ştie să pună pe tapet, cu şiretenia ce-l caracterizează, cutare chestiune „de dreptate socială" sau să insinuieze opiniei publice dania cutărui coreligionar sau răsunătoarele merite tricolore ale altuia.

„Opinia publică" astfel îndrumată aprobă tacit — adică îşi pune singură sgarda iar ziaristul ovrei, făcând ochii mici-mici şi frecându-şi barbişonul—dacă-l mai are! — pune mâna pe toc şi cât ai clipi asmute printr'un articol fulminant poporul împotriva guvernului, iar pe guvern îl denunţă prin telegrame abil strecurate străinătăţii, că a deslănţuit teroarea şi a ordonat pogromuri — înainte de a se fi produs chiar cea mai mică încăerare.

Fireşte, presa mondială sare ca arsă. Invectivele curg, ameninţările idem: ni se retrage creditul (!?) o să fim excluşi dela cutare conferinţă, se vor produce intervenţiuni diplomatice ba chiar intervenţiuni armate (!!) etc. etc.

...Şi din această generală perturbare a treburilor publice guvernul iese slăbit, opinia publică desgustată şi moleşită. Atunci cine câştigă, mă veţi întreba.

— Ei, ghiciţi şi Dv., cine câştigă.

[1]) Intr'un articol viitor voi arăta cum în marile ziare jidoveşti din Capitală, ovreii rămân biurocraţi, iar reporterii cari gonesc toată ziua sunt în mare parte români.

Presei!?

Ce bine că oricine poate să puie mâna pe condeiu şi să scrie.

Scrie domnule Ghelerter cât te ţine cerneala, scrie iubite d-le Weiss împreună cu Mendel, căci Rosenberg, Marcus, Gheliebter şi Hurtig scriu şi ei după cum scriu şi Kromgerg, Fischman, Gaad şi alţii.

Numai un lucru: De ce semnaţi articolele sub numele de Albu, Răpeanu, Dragu, Georgescu, etc. Nu vă e ruşine? Ce n'aveţi curajul, sau credeţi că lumea citind cele 6—7 organe zilnice camuflate, cari niciunul nu sprijină vreun partid de ordine — ci *toate'n ison* fac comunism — credeţi zic că nu ştie cine sunteţi?

Degeaba scriţi şi vărsaţi otravă zilnic, căci noi nu putem uita, cari sunt aceia cari în ziua când duşmanul a intrat în Capitală, aveau în buzunare paşapoarte streine, nu putem uita niciodată, că dintre trei sute de acuzaţi implicaţi la atentatul de la Senat, mai mult de 80 la sută sunt jidani! — iar restul unguri şi români momiţi cu banii dela Moscova.

Nu putem uita mai ales că din momentul ce noi am fost sugrumaţi, un domn, hai să-i zicem Honigman, îşi anunţă apariţia unui ziar intitulat „Presa", care apare dela 8 pagini în sus, în timp ce ziarele româneşti sunt gata să dispară.

Nu putem uita că pe fiece secundă, voi cari minaţi cu dinamită temelia societăţei româneşti — justiţia — biserica — şcoala — armata — voi sunteţi cei oropsiţi şi noi agitatorii antisemiţi, cari la un semn al d-lui Cuza ne-am sculat cu toţi ca unul căci aşa vrea dânsul.

Nu putem uita că mâine soarta de plâns a ţării, în care zac osemintele străbunilor noştri şi peste care azi calcă toţi amnistiaţii, ţară pentru care s'au jertfit un milion de suflete, e pradă unei seminţii de contrabandişti, traficanţi de carne vie, escroci, conrupători de conştiinţe, trădători de patrie (pe care dealtfel n'o au niciodată), calomniatori, provocători de războae, greve, răscoale, turburători ai bunelor moravuri.

Nu putem uita că ne înjuraţi zilnic ca la uşa cortului, singura armă a voastră, scribilor de ocazii şi şarlatanilor cari denaturaţi totul.

Cu siguranţă şi cu preciziune hotărîtă, în scurtă vreme ne vom socoti.... şi atunci toate putreziciunile morale care *pătează* această ţară, vor fi aruncate la timp în faţa curentului naţional căci de.... bieţii oameni sunt sub vremuri.

A. Ibrăileanu-Iaşi

Către Societatea Studenţilor Români din Liège

Proces-Verbal

Mai jos semnaţii, studenţi Români, membrii în Societatea Studenţilor Români din Liège, ne-am întrunit astăzi 20 Februarie 1923 şi am hotărât următoarele:

Având în vedere evenimentele din ultimul timp, cari au făcut să despartă pe Studenţii societăţei în două grupuri cu idei şi sentimente diametral opuse;

Din dorinta ca Societatea să **poată continuă a** există prin ordine şi sentimente adevărat Româneşti,

Decidem să fie consideraţi excluşi din Societate următorii membrii, pentru motivele indicate la fiecare:

1) *Tkhaykovsky P. T. 'Achaia.*

Pentru conduita sa, prin care a căutat în mod vădit să facă instigaţii printre studenţii evrei basarabeni, aducând prejudicii grave cauzei româneşti, căutând să-i ducă în eroare şi convingându-i că mişcarea noastră naţionalistă contra străinilor rău făcători ţărei — este o luptă dusă contra basarabenilor, şi pentru ameninţările cu propaganda în străinătate, contra ţărei româneşti.

2) *Kransniansky I.*

Pentru instigaţii şi contribuire la introducerea învrăjbirei între membrii societăţei.

3) *Weissman Carol.*

Pentru afirmaţiile insultătoare aduse în afară de Societate, neamului şi instituţiunilor româneşti.

4) *Goldstein.*

Pentru sentimentele anti-româneşti manifestate în cuvântarea din şedinţa de la 1 Febr. 1923, prin care a propagat naţionalismul evreiesc în dauna celui românesc, şi pentru confuzia intenţionată între chestiunea de cult şi aceia de naţionalism.

Considerăm că toţi cei ce se asociază la ideile şi afirmările celor mai de sus şi se solidarizează cu ei ca răi români, contribuesc cu voinţă la desbinarea în societate, care nu poate fi stăpânită decât de sentimente pur româneşti.

Pentru care am încheiat prezentul proces-verbal în dublu exemplar,

(ss): *Mugur V., Băcanu S., Grecescu G. Mateescu P., Anastasiu E., Hociotă D., Georgeacopol V., Bobe N., Radu T.*

Proces-Verbal

Mai jos semnaţii în urma invitaţiunilor personale din partea camarazilor Grecescu şi Mugur, întruniţi azi 25 Februarie 1923, punem bazele instituţiei morale cu denumirea de „Cercul Studenţilor Români din Liège" a cărui scop este de a strânge legăturile de camaraderie *între* membrii săi prin adunări a căror atmosferă să fie un isvor de mulţumire şi desfătare intelectuală în sânul cărora să domnească spiritul de pace şi prietenie şi cari să fie un prilej ca'n marginile posibilităţii, membrii săi să fie ţinuţi la curent cu toate mişcările din domeniul ştiinţific, literar, artistic, social şi tot ce ar putea interesa pe un om şi un bun român.

Clădit pe un spirit înalt de prietenie şi solidaritate, viaţa cercului va fi departe de ori ce micime, lăsând să nască din el — pentru membrii săi — o perfectă armonie, iar pentru lumea cea străină să fie o mărturie fidelă a caracterului şi calităţilor neamului nostru neuitând nici o minută că prima noastră grije aici — alături de acela a studiilor — e grija de a ne representa neamul şi viaţa lui cu toată demnitatea.

Cercul va apăra în acelaş timp interesele noastre studenţeşti, considerându-se din acest punct de vedere, ca o continuare a vechei grupări, a cărei denumire am adoptat-o, alegând următorul comitet de conducere:

G. Grecescu, *Preşedinte,*
L. Veniamin, *vice-preşedinte,*
V. Mugur, *Secretar-Casier,*

Pentru care am încheiat prezentul proces-verbal.

(ss): *V. Gh. Mugur, G. Grecescu, E. Anastasiu, N. Bobe, L. Veniamin, P. Mateescu, S. Băcanu, T. Radu, V. Georgeacopol, G. Ştefănescu, M. Ionescu, I. Kaiser, D. Hociotă, A. Simian, G. Constantinescu, R. Severineanu, C. Olaru, I. Ciurumelescu, N. Georgescu.*

Deschide-ţi ochii

Multe urgii au trecut peste capul încercatului popor român. Focul şi fierul au pustiit ţara aceasta, dar, neamul nostru s'a ridicat mai oţelit din lupte.

Scăpaţi prin bravură de neamurile cotropitoare, înaintaşii noştri au dat peste Fanarioţii, cari prin viclenie, şiretlic, rapacitate şi venalitate, au făcut mai mult rău ţării decât acei ce voiau s'o distrugă cu arme de războiu.

Prin bărbăţie şi iscusinţă s'au scăpat strămoşii noştri de ei, lăsându-ne nouă sarcina de a ne păzi de al treilea pericol mai grozav de cât toate, pericolul de a ne fi jidovită naţiunea.

Merg încet, dar merg sigur duşmanii interni. Falşii umanitarişti, uită că veacul nostru nu mai e al evului mediu, ci al tendinţelor puternice de naţionalizare al statelor. Uită că ideia naţională a creiat şi păstrează toate naţiunile moderne; că popoarele cele mai închegate, mai conştiente, mai *naţionaliste* sunt şi vor rămâne popoarele cele mai puternice, pe câtă vreme popoarele compuse din elemente eterogene, *care nu* se pot contopi, sunt acele a căror existenţă e mai nesigură şi care cu timpul se vor descompune.

Şi preţă uită această uitare, ne va face să vărsăm lacrămi amare, căci pericolul se măreşte zi cu zi.

Nu-l vedeţi? Deschide-ţi ochii mari, cercetaţi şi vă opriţi, acum când plămădiţi destinele Neamului nostru, de a săvârşi o greşală pentru care fii voştri vă vor blestemă.

Nu-l vedeţi? Nemuritorul Barnuţiu, acel pe care d-l Stern l-a sculat din mormânt, ne zice ca şi celor 60.000 din Câmpia Blaiului la 1848, că dacă rândunelele simt apropierea verei şi a ernei, dacă animalele prevestesc furtuna cea grea, dacă unii oameni îşi spun până şi ora morţii, ar fi un lucru contra naturei şi cu neputinţă ca un popor întreg să nu presimtă pericolul ce-l ameninţă, să stea nemişcat ca piatra, să tacă ca un surd şi mut, când i se trage cumpăna de moarte.

Nu-l vedeţi, nu are tunuri şi grenade?

Poveştile poporului Român spun că Fătfrumos a învins cu multă uşurinţă pe zmeul cel mare şi puternic, care venea cu o falcă în cer şi una în pământ, a învins însă cu mai multă luptă şi greutate pe un zmeu mai mic şi mai puţin îngrozitor, când însă, i s'a înfăţişat un al treilea zmeu mai pipernicit, o stârpitură diformă care părea a fi răpus, dintr'o învârtitură de paloş, atunci eroul basmelor populare a fost într'un cumplit pericol, într'o cumpănă grozavă, şi abia după o luptă disperată de o zi întreagă, a putut birui pe zmeul cel nebăgat în seamă.

O soartă tristă se prepară ţării noastre.

Deschide-ţi ochii, vă vor blestema copiii voştri.

C. M. Răpeanu

„Vă mulţumim"

In clipa în care glasul „Cuvântului studenţesc" răsună din nou, tot trecutul, cu zilele lui de sbucium şi chin dispare. Toate s'au dus, toate s'au uitat şi voioşi ne aşezăm iar la lucru, spre a duce mai departe, opera aşa de brusc întreruptă.

Şi totuşi, din întreagă această frământare, prin care am trecut în ultimul timp, din toate nenorocirile, cari ne-au lovit în chip aşa de nemilos, un fapt se desprinde şi el va rămâne veşnic luminos în amintirea noastră: *e ajutorul şi sprijinul ce l'am găsit în opinia publică.* Şi mai mult, e ajutorul eficace şi venit la timp al câtorva din cetăţenii Capitalei, cari în clipele cele mai grele pentru noi, au înţeles să-şi sacrifice din timpul lor preţios, venind în mijlocul nostru şi punându-ne la dispoziţie alături de sfaturile lor, munca lor cu atât mai rodnică, cu cât era a unor oameni inteligenţi şi cu experienţă.

Par'că văd şi acum fulgii mari de zăpadă, ce acoperiau oraşul, par'că simt şi acum gerul cumplit şi umezeala pătrunzătoare. Toate se adunaseră spre a face mai urîtă, mai nemiloasă izgonirea celor ce se adăpostiau, D-zeu ştie cum, în Căminurile universitare.

Rătăcind pe drumuri, într'o zi de iarnă grozavă, întâmplarea a făcut să batem la uşa „Cercului advocaţilor", care s'a deschis generoasă şi ne-a primit. Intr'o clipă, micul restaurant, sclipitor şi liniştit s'a transformat în biurou studenţesc. Şi foarte mulţi cunosc pelerinajul zilnic ce era acolo, dar puţini ştiu câte mii de mese au dat advocaţii, celor cari erau ameninţaţi să rabde de foame, în imposibilitate de a părăsi oraşul, căci viscolul de afară întrerupsese circulaţia. Insuşi restaurantul cercului a dat zilnic masa la 30 persoane, până la deschiderea oficială a cantinelor.

Aş vrea memoria să mă ajute, să pot scri aci pe toţi acei cari au contribuit să ieşim din încercarea prin care treceam. Desigur că d-nii advocaţi, dintre cari citez pe d-nii Chiriţă Vasilescu, Ion Papiniu, Marin Alexandrescu, Alex. Bunescu, Unanian, Bădescu George, Paul Popovici, V. I. Zamfirescu şi Al. Nicolescu-Duvăz şi au asigurat prin fapta lor frumoasă, dreptul la toată recunoştinţa noastră. Ar trebui ca numele lor să rămâie o amintire neştearsă în inima fiecărui student şi ca o pildă vie de sprijin cetăţenesc.

Odată casa găsită, trebuia să ne organizăm munca, spre a lucra repede şi cu folos. Şi, ca şi cum providenţa se îngrijea de noi, d-l architect Remus Iliescu a fost acela, care cu energia şi dragostea pentru studenţime, care îl caracterizează, a venit în mijlocul nostru şi zile întregi de-a rândul a muncit alături de noi, necruţând nimic, pentru a ne da, împreună cu timpul scump al d-sale şi toate îndrumările atât de necesare lipsei noastre de experienţă. Şi n'a plecat de lângă noi decât atunci, când a văzut că toate merg bine şi cu spor.

Tot d-sa ne-a arătat pe d-l Sfetea, ca pe cel mai indicat pentru strângerea de fonduri necesare hranei colegilor noştri. Şi în adevăr, d-l Sfetea ne-a fost, pe lângă un prieten şi sfătuitor sincer şi un real ajutor material, căci prin d-sa s'au strâns multe mii de lei, cu cari am putut face faţă primelor nevoi.

Sprijin şi îmbărbătare ne veneau din toate părţile. Toţi se interesau de soarta studenţimei şi contribuiau cu ce puteau pentru hrana şi găzduirea ei, aducând pe lângă sume mici sau mari de bani şi adrese de case, în cari cu ospitalitatea caracteristică românului se oferia adăpost studenţilor.

Tot în zilele acelea, d-l sculptor Savargin a dăruit pentru ajutorarea celor rămaşi pe drumuri, una din frumoasele d-sale opere, reprezentând „Justiţia". Aceasta urma ca printr'o loterie să servească la strângerea unui fond de ajutor. Dorinţa d-sale va fi îndeplinită şi banii vor fi vârsaţi casieriei în acest scop.

Şi acum, pentru a sfârşi, ţin să duc exemplul cel mai frumos de dragoste şi interes pentru studenţime şi care e *acela pe care ni l'au dat mamele noastre.* Şi ar trebui să vorbesc aci de toate cele cari cu iubire părintească au primit şi au hrănit sub acoperământul lor, bogat sau sărac, pe prietenii şi colegii copiilor lor.

Să-mi fie permis totuşi, să întârzii puţin asupra celei mai inimoase şi mai energice dintre toate, care e d-na Lucreţia Georgescu, al cărei frumos apel „Către mamele române" a fost publicat în „Cugetul Studenţesc". Cu sufletul larg deschis durerilor tuturor, obişnuită să mângâe şi să aline suferinţele, această vrednică femee, care ar trebui să fie un exemplu pentru toate, venia în fiecare zi, pe frigul şi umezeala de atunci, să se intereseze de soarta noastră, să ne aducă bani şi adrese de locuinţe şi să ne încurajeze. Tot d-sa ne-a mijlocit, cu ajutorul d-nei Adina Cantacuzino, 100 mese gratuite la „Pâinea zilnică", pentru tot timpul cât vor rămâne închise căminurile şi cantinele. Nu-i putem exprima îndeajuns mulţumirea şi recunoştinţa noastră, decât asigurându-i o frumoasă şi neuitată amintire.

Dar... nu sunt decât la început cu enumărarea tuturor acelora, cari în mod aşa de natural au venit alături de noi. Mi-ar trebui un spaţiu de zece ori mai mare numai pentru numele acelora, cari strângând de pe unde puteau, bani pe listele de subscripţie, veniau apoi de-i vărsau la casieria noastră, cu mulţumirea sufletească că au servit cu ceva la susţinerea mişcării noastre.

Şi acum, pentru lămurirea atât a celor ce ne-au sprijinit, cât şi a colegilor noştri să mi se îngădue o scurtă expunere a activităţii comisiei de găzduire. S'a lucrat fără răgaz din ziua de 8 Februarie până în ziua de 20 Februarie, când s'a încetat acordarea de ajutor delegaţilor pe Facultăţi şi Şcoli speciale. In tot acest timp, s'a strâns pentru hrana şi găzduirea colegilor suma de 200.000 lei, din care s'a cheltuit 105.000 lei. Toate actele justificative se găsesc la casieria noastră, dimpreună cu suma rămasă disponibilă, care va fi întrebuinţată tot în folosul studenţimei universitare.

Termin, mulţumind încă odată tuturor cetăţenilor Capitalei, cari prin ajutorul nepreţuit ce ni l-au dat s'au dovedit a fi buni români, rugându-i să aibă şi de acum încolo aceiaşi încredere în energia şi entuziasmul sincer, cu care ducem mai departe lupta, pentru triumful cauzei noastre.

M. L. B.

Intrunirea cetăţenească din Caracal

Duminecă la ora 10 a. m., a avut loc o mare întrunire cetăţenească la Caracal, convocată de un comitet cetăţenesc, la care au fost invitaţi şi delegaţi oficiali ai studenţimei bucureştene. S'a discutat numai chestiunea mişcărilor studenţeşti şi a prezidat bătrânul pensionar *Alimănescu,* care a spus că studenţii sunt copii lor, deaceia mişcarea studenţească nu trebue să rămână ca atare. Am fi răi părinţi dacă nu ne-am interesa de păsul lor. Ori au dreptate şi atunci trebuesc ajutaţi, ori nu au şi atunci trebuesc sfătuiţi să se astâmpere.

Vorbesc din partea studenţilor bucureşteni d-nii: Ghiţulescu, Uţă şi Popovici, cari în frumoase cuvinte arată cauzele şi stadiul mişcării.

D-nii Ştefan şi Ilie Mărculescu, Ştefan Rickman şi Eftimescu, vorbesc plini de însufleţire despre mişcarea studenţilor, cărora le aduce elogii pentru lupta începută, pe care o confundă cu o luptă naţională, la care trebue să se unească tot cetăţeanu cu dragoste de ţară.

Trebue să trecem peste orice şi să ne scăpăm de duşmanii cari vor să ne acapareze totul.

Cel din urmă ia cuvântul d-l C. M. Râpeanu, delegatul Centrului Bucureşti, cari printr'o captivantă cuvântare a reuşit să ţie încordată atenţiunea adunării aproape o oră. Domnia-sa arată prin statistici cât de mare e pericolul, arată obrăznicia jidovească şi tendinţa lor de a creia în ţara noastră o atmosferă imorală prin conrupţiune şi şantaj.

Am luptat destul pentru înlăturarea pericolului.

Am ajuns într'o fază când nu mai putem lupta singuri; avem nevoe de ajutorul Dv. Voiţi ca ţara noastră să-şi păstreze caracterul naţional, nu staţi cu mâinele în sân acum când se pune în cumpănă viitorul neamului.

Determinaţi pe cei ce vă reprezintă să lase la oparte interesele meschine de partid, să nu asculte decât de glasul conştiinţei şi al celor pe care-i reprezintă.

Intr'o atmosferă foarte patriotică se votează o moţiune pe baza căreia se va înaintă un memoriu deputaţilor romanaţeni prin care se roagă să susţină în întregime doleanţele studenţimei.

Intrunirea s'a sfârşit la ora 1 şi jumătate p. m.

Seara delegaţii au fost conduşi la gară de un mare grup de studenţi, doamne şi domni din societate, care în momentul plecării trenului a intonat: „Pe-al nostru steag e scris unire".

At.

Studentele

Imi iau curajul să scriu aceste rânduri, bazându mă pe ecoul şi aprobarea colegelor mele şi a tuturor celor ce sunt bune române şi văd cu dragoste, entuziasm şi satisfacţie, această mişcare a studenţimei.

Purtând în suflet acelaş fierbinte iubire de ţară, noi studentele, am fost din primul moment alături de colegii noştri. In avânt ca şi în sacrificii, am dat o contribuţie egală. In memoriile studenţeşti, cu privire la situaţia materială a studenţimii, s'au formulat o serie de revendicări.

Iar toate donaţiile şi proectele de cantine şi cămine sunt numai pentru studenţi, foarte bine nimeni nu desaprobă aceste frumoase proecte, însă de ce se neglijază atât de mult „*studentele*"? care cred că au şi ele o chemare, încă foarte importantă în viaţa socială.

Credeţi oare că soarta lor e mai bună ca a băeţilor şi nu au şi ele aceleaşi nevoi?

Gândiţi-vă că aceste vlăstare tinere, care au venit să-şi înalte sufletul prin cultura superioară, sunt mamele de mâine şi deci trebue îmbunătăţită soarta şi traiul lor, căci numai astfel vom avea o generaţie sănătoasă, mame bune educatoare, care să şi înţeleagă menirea în această lume.

Nu trebue să privim cu ironie fetele, care au ajuns până aici şi vin să-şi continue studiile, căci numai prin cultură, prin înălţarea sufletului, putem ajunge oameni cinstiţi, muncitori şi astfel folositori societăţei de mâine, nelăsându-ne influenţaţi de slăbiciunile şi patimele societăţei de azi, care e zdruncinată până în temelii.

Trebue să ne păstrăm sufletul curat care ne îndeamnă azi la muncă şi solidaritatea care ne uneşte azi pe toată studenţimea creştină, cu sentimente adevărat româneşti, s'o păstrăm atunci când ţara ne va chema pentru a o purifica şi a o scăpa de toate lifturile streine, care ne suge sângele fără milă şi care o aduce la peire. Nu credeţi în concursul preţios al femeilor în această operă de purificare?

Deci nu fiţi prea egoişti şi nu priviţi pe femei, mai prejos de sufletul unui bărbat. Indreptaţi-vă privirile şi către „studente", Nici un sfert din ele nu s adăpostite într'un aşa zis „cămin", iar restul locuesc în camere cu chirie, la periferiile oraşului, câte 3 şi 4 unde îndură multe neajunsuri atât din partea gazdelor, cât şi a streinilor.

Nu daţi prilej acestor suflete curate, tinere, venite de pe băncile liceelor, de sub ocrotirea părintească şi povețele mamelor să-şi piardă toate idealurile unei culturi frumoase şi înălţătoare, lăsându-le să se sbată cu nevoile şi greutăţile existenţei, fără a le veni nimeni în ajutor!

O studentă din Cluj

Mişcarea studenţească

Frontul de la Cluj

La Cluj s'a ţinut în zilele de 7 şi 8 Martie două adunări generale studenţeşti, cari au o deosebită importanţă, prin faptul că la acele Adunări generale au luat parte şi mulţi profesori în frunte cu domnul Rector, aşa cum am fi dorit să fie şi la noi.

Au vorbit mulţi şi pentru şi contra şi dintre studenţi şi dintre profesori.

După două zile de discuţiuni chibzuite, *s'a pus la vot nominal* continuarea luptei în actuala formă, sau încetarea ei.

Au fost 520 pentru continuare şi 22 contra.

Cifrele vorbesc de la sine şi ar trebuì să convingă odată şi pe cei ce cred că mişcarea e dusă de o minoritate.

Ne-am fi mărginit acì cu relatarea celor de la Cluj, dar acolo s'au discutat chestiuni prea importante, pentru a se putea trece cu vederea.

Trei dintre profesorii de acolo, din care 2 conştienţi profesori ai facultăţii juridice şi al treilea fost decan al facultăţii de medicină, toţi oameni ce impun prin cultura şi superioritatea lor şi-au spus cuvântul pe faţă, limpede, fără a ascultă de altceva decât de glasul conştiinţei, al adevărului şi dragostei de Neam.

Aflăm cu durere, şi nu ne vine a crede, că au fost daţi în judecarea Comisiei disciplinare a Senatului Universitar. La Bucureşti, deasemenea s'au spus multe, s'au brodat multe pe tema celor de la Cluj.

Ne vom permite a revenì în numărul viitor. Sperăm, în baza proceselor verbale ale şedinţelor cari ne-au şi sosit, să facem adevărata probă a celor afirmate şi să arătăm *marele păcat de cari s'au făcut vinovaţi* cei trei profesori de la Cluj, pe cari noi îi iubim şi-i respectăm tocmai pentru marele lor păcat.

C. M. Râpeanu

Unul dintre valoroşii delegaţi ai studenţimei clujene, d-l Marin Soreanu, se află greu bolnav în Cluj. Ii urăm însănătoşire grabnică pentru a-l avea din nou în mijlocul nostru, cu marea-i putere de muncă, de care avem nevoe.

Intrunirea convocată la Dacia de Clerul Ortodox

Duminecă, 18 cor., a avut loc la Dacia, a doua întrunire convocată de către clerul ortodox ca protestare împotriva textului Constituţiei, care prevede bisericei ortodoxe „*Intâetatea*" nu „*dominanta*" în stat.

Intrunirea, la care au participat foarte mulţi cetăţeni, a fost prezidată de către părintele econom Chiriac Bidoianu, care într'o cuvântare energică a arătat rostul întrunirei.

Intre numeroşii oratori, subliniem cuvântările ţinute de către D-l profesor doctor Popescu Mălăeşti, părintele Creţu, D-na Cantacuzino, D-l Em. Culoglu.

Cu toţii au relevat că se încearcă a se aduce o ştirbire intereselor naţionale, prin coborîrea bisericei ortodoxe care întotdeauna şi în vremuri de grea cumpănă a fost straja neadormită a românismului.

D-l Lungulescu, aduce adeziunea „Uniunei foştilor combatanţi" şi într'o cuvântare bine simţită evocă suferinţele şi măreţia răsboiului, conchizând că adevărata nădejde nu o putem avea decât în noi, şi numai în noi.

D-l N. N. Creţu, preşedintele soc. stud. în Litere şi Filozofie în aplauzele entusiaste ale adunărei, aduce salutul studenţilor universitari creştini din întreaga ţară şi adeziunea lor necondiţionată la mişcarea dreaptă şi naţională începută de clerul ortodox.

D-sa arată că istoria bisericii noastre se confundă aproape cu aceea a neamului.

La icoana Maicei Domnului, a ars necontenit candela conştiinţei naţionale, în vechile pomelnice scrise cu o mână neiscusită, dar cu o inimă cinstită a început a se scrie istoria ţării, în tipăriturile bisericeşti s'a statornicit graiul neamului.

Pentru această cultură şi conştiinţă naţională luptă acum studenţimea română cu preţul atâtor sacrificii.

D-l Tudor Popescu, advocat, dă citire Moţiunei, care cuprinde esenţa cuvântărilor rostite.

Intrunirea feministă

Liga feministă, a ţinut Duminică 18 cr. o mare întrunire în sala Eforiei, cu participarea unui numeros public select.

A vorbit *D-l Radu Rosetti,* arătând dreptatea revendicărilor femeniste, precum şi cele ce s'au înfăptuit în favoarea femeilor, cu deosebire în barou.

D-na Ella Negruzzi, argumentează amănunţit necesitatea acordărei de drepturi femeilor.

D-na Alexandrina Cantacuzino cu neobosita D sale energie, face o şarjă vehementă împotriva tuturor guvernelor, datorită cărora în primul rând, s'a ajuns la nenorocita situaţie de astăzi a ţării.

Crede că intervenirea femeii în viaţa politică şi socială, va contribui efectiv la purificarea atmosferii nefaste în care trăim.

D-na Brătăşanu, vorbeşte în numele studentelor, arătând câtă nedreptate se face femeii prin neacordarea acelor drepturi pe care le capătă acum prin constituţie atâţia streini de interesele ţării.

In cadrul unei adunări serioase şi liniştite, contrastând vădit cu scandalul întrunirilor din acelaşi zi, femeile române şi au spus cuvântul asupra treburilor ţării, şi l-au spus frumos şi hotărât.

Ţinem să aducem la cunoştinţa tuturor că foaia intitulată „VIAŢA STUDENŢEASCĂ" nu are nici o legătură cu noi sau cu vre-o organizaţie studenţească. Ea nu expune decât vederile unui foarte restrâns grup. Aşteptăm să-şi precizeze atitudinea pentru a reveni.

„A apărut numărul 4 din ziarul „*Vremea noastră*".

✝ Dimitrie Onciul

Dimitrie Onciul s'a născut la Straja în Bucovina în anul 1856 în 26 Octombrie. Şi a făcut studiile liceale şi universitare la Cernăuţi, unde înfiinţă soc. Junimea, al cărui prim preşedinte a fost, continuându-le apoi la Viena, Innsbruck şi Berlin de unde se întoarse stăpân pe metodele de cercetări istorice. In 1885 intră în învăţământ în Cernăuţi apoi docent de istorie la cursul superior pentru învăţătorii de şcoale civile. Reputaţia de bun istoric şi a dobândit-o printr'o critică justă a Teoriei lui Roessler, *publicată în Convorbiri Literare la 1885, în care bazat pe o metodă istorică ştiinţifică distruge rătăcirile adânc întrate în studiul istoriei românilor.* Scrierea „Originele Principatelor Române şi Românii în Dacia Traiană până la întemeierea Principatelor 1899", e opera sa fundamentală pentru care a muncit anii săi de muncă cei mai rodnici.

In baza documentatelor lui scrieri şi publicaţiuni fu chemat în anul 1896 să ocupe noua catedră de istorie veche a Românilor, din care el face un altar de întărire a conştiinţei naţionale, *contribuind la întărirea factorului moral al generaţiilor tinere ce s'au succes în tot acest timp. Ca urmare a înaltei sale competinţi, în anul 1901 i se dă însărcinarea, în urma retragerei lui Haşdeu, de a conduce Arhivele Statului,* post plin de răspundere.

Rasplată a muncei depuse şi corolar al întinselor lui cunoştinţe istorice, *la 22 Martie 1906 e primit membru al Academiei Române din Bucureşti când rosteşte* magistralul discurs de recepţie: Epocele Istoriei Rom. şi împărţirea ei. *Incepând cu această dată D. Onciul ia parte mai mult ca oricând, la toate manifestările culturale şi naţionale ale românilor.*

In anul 1920 e ales preşedinte al Academiei Române post onorific pe care l'a ocupat până la moarte. *Cu ocazia actualelor evenimente studenţeşti, bătrânul decan al facultăţii de litere, care sub o aparenţă ursuză şi dificilă ascundea o înţeleaptă înţelegere a vieţei studenţeşti, într'un îndemn făcut la Universitate pentru potolirea spiritelor, a spus că tineretea cu avânturile ei, este asemenea vinului care trebue să fiarbă mai întâi liber şi îndelung, pentru a asigura vinul cel bun.*

Miercuri 21 Martie, orele 6 dim. Dimitrie Onciul a încetat din viaţă, sfătuitorul celor tineri şi aprigul apărător al credinţei naţionale.

S'a stins omul, *ne-a rămas însă* statuia lui bronzată în scrierile lui istorice *în care n'a pus decât* pricepere şi adevăr, desgropând din trecutul haotic fundamentele ţării româneşti.

Nu se va putea stinge dâra de lumină lăsată de Dimitrie Onciul şi pe aceste urme vom păşi cei ce ducem mai departe stindardul românismului greu încercat.

INFORMAŢIUNI

Societatea cult. studenţească „Eminescu" a organizat o excursie în oraşele Galaţi, Tulcea, Ismail, Chilia, Vâlca şi Brăila.

Excursia va porni din Galaţi (a 3-a zi de Paste) 10 Aprilie şi se va termina la 15 Aprilie în oraşul Brăila. Excursia se va face cu vaporul.

Costul excursiei este de lei 80 transp. masa şi dormit.

Inscrierile se fac la studentul Victor Nicolau, Cantina din str. Scaune 12, sau Fund. Dorobanţi 31.

Inscrierile vor dura până la 23 Martie.

Soc. Cult. Stud. „Eminescu"

Persoanelor cărora li s'au încredinţat liste de subscripţie pentru ziarul „Cuvântul Studenţesc" sunt rugate a le înapoia de urgenţă oricari ar fi sumele subscrise.

Deasemenea orice ajutoare băneşti se primesc contra chitanţă, numai de către casierul delegat, la sediul societăţii studenţilor în medicină, între orele 5-7 p. m.

Statistici elocvente

Extragem următoarele dintr'o scrisoare a mai multor locuitori din Fălticeni:

„Oraşul Fălticeni, oraşul nostru, e un simbol de profanare a intereselor patriei. *Din 11.000 locuitori, 7800 sunt evrei!* Din 6 medici, 4 sunt evrei, dentiştii sunt toţi evrei, ajutorul de primar şi trei membrii în consiliul comunal la fel. Ca culme elevii evrei din cl. VII liceu au îndrăznit în cursul unei ore de limba română să zică că Ranetti-Roman e cel mai mare român poet şi prozator (!??).

Ce argumente mai vor orbii cari nu vor să vadă dincolo de calculul intereselor personale?

Ziarul „Cuvântul Studenţesc" caută în centrul oraşului una sau 2 camere goale. Ofertele se primesc la Ad-ţia ziarului.

Ajutoare pentru studenţi. Un comitet în frunte cu D-l Prof. I. Rădulescu-Pogoneanu a luat iniţiativa pentru strângerea de fonduri în ajutorul studenţimei. In acest scop s'a publicat în „Universul" un apel şi expunerea unui program de acţiune foarte interesant şi lăudabil. Orice acţiune care se devotează sprijinului faţă de studenţi şi instituţiile universitare merită toată lauda. Ne-am permite însă să cerem ca toate aceste iniţiative cari vor acelaşi scop să se unifice într'un comitet central superior, în frunte cu profesori universitari şi studenţi, pentru ca roadele să fie mai eficace iar lipsurile studenţeşti sau universitare mai grabnic acoperite.

Tipografia „România Nouă" Theodor Voinea, Calea Griviţei 41, Bucureşti

Girant responsabil: V. CLIMESCU.